

J. Amvullhand

ORATIO
 DE PROVO-
 CATIONE AD
 SUPREMUM DEI, IM-
 MORTALIS ET INCOR-
 RUPTI JUDICIS, TRI-
 BUNAL.

FACTA & IN FREQUEN-
 TI SCHOLÆ GOTHANÆ IN-
 spectorum consensu habita

à
 M. JOHANNÉ WEITZIO,
 ejusdem Conrectore.

ERFORDIÆ
 TYPIS MARTINI SPANGENBERGI.
 ANNO
 SVperabVnDantis gratiæ Christi Mei.

Clariss. & Præstantiss.

Viro

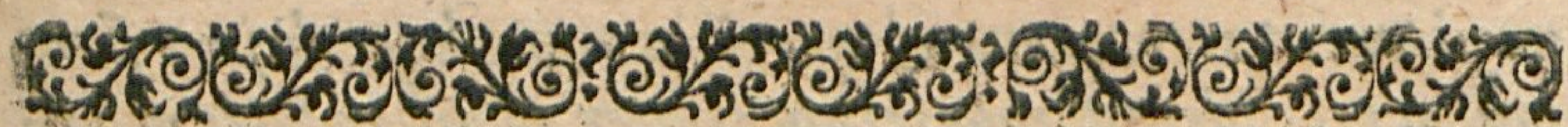
D. JOHANNI MATTENBERGIO, MEDICINÆ DO-
ctori experientissimo, Reig. Pub. Gothanæ Consuli Prudentissimo,
& Scholæ Inspectori dexterrimo; Fautori & Amico
benevolentissimo, S.

MULTOS jam annos, Vir summâ gravitate & sapientiâ præstan-
tissime, Te patronô utor, & sub ægide favoris tui securus de-
litesco & quiesco; compertumq; habeo penitissimè, te meas re-
ctô judicij oculô scholasticas operas aestimare. Scripta quoq; &
libellos meos non improbare te, honos mihi est, & addam, stimu-
lus mihi est, ad decurrendum porrò hunc cursum, quem primo-
res vos plausu & favore incitatis. Sicut histrio, aut alius actor,
gaudet coram Principibus viris specimen operæ atq; artis edere:
Sic ego spectari à vobis, quid approbari? Eam itaq; ob causam in-
scribo, dico & offero T. A. hanc Orationem, quam sub proximè
præterlapsi Examinis Autumnalis exordium, in laudandô vestro
Procerum confessu, pro more, recitavi. Ut itaq; Apelles hoc in
more quondam habuisse refertur, ut tabulas, quas absolvisset, in
pergulâ proponeret, & prætereuntibus spectandas exhiberet: Sic
& ego populô spectante (*Senecæ verba sunt*) fieri credam, quidquid me
consciô faciam. Nihil enim, ait Bernhardus, hac luce clarius, nihil hoc glo-
riosius testimoniô, cum veritas in mente refulget, & mens in veritate se videt.
Livius Drusus, cum domum in Palatiô ædificaret, & architectus
offerret, ita se structurum, ut libera ab arbitris & omni despectu
esset; *Quin tu potius, inquit, si quid in te artis est, ita compone domum
meam, ut, quidquid agam, ab omnibus inspicere possit.* Drusi hæc pulchra &
laudanda vox, mea etiam esto. Et hac mente, quæso te, ô Curia lu-
men! observantiæ erga te meæ hoc *επιδειγμα* quaecunq; benevolè,
quod facis, nunc accipe, & tuum mihi porrò amorem con-
stanter perenna. GOTHÆ, Calendis anni novi-
simo id. cxv. quem feliciter ordire &
decurre.

T. A.

Observantis.

M. Johannes Weitzius.

ORATIO.

VETERUM sapientum, Auditores pietate reverentiaq; honoratissimi, amplitudine prudentiaq; spectatissimi, sapientia & eruditione praestantissimi, vosq; bona mentis adolescentes & discipuli amantissimi; veterum, inquam, sapientum semper fuit illa celebratissima vox, μηδὲν ἄγαν, (a) ne quid nimis; philosophorum illustrium approbata calculo; poetarum exornata versibus; sanctorum Patrum commendata testimoniis; si illa fuerit inventum Pythagora, sive Solonis, sive Biantis, sive alius e priscis illis nobilissimisq; septem Graeciae sapientibus. Hinc mediam in cunctis secare viam, summae & artis esse consonantiae, auctor gravissimus & in omni genere doctrinae consummatissimus adserit Plutarchus. Cui cum primis rationi Solis admonitio incumbit ad Phaethontem, apud insignem poetam: (b)

Altius egressus caelestia tecta cremabis,

Inferius terras: medio tutissimus ibis.

In eadem quoq; pedem vestigia Dadales ille ponit ingeniosus, qui eodem de flumine verba deducens

Instruit & natum; medioq; ut limite curras,

Icare, ait, moneo; ne, si demissior ibis,

Unda gravet pennas: si celsior, ignis adurat.

Inter utrumq; vola.

Quod cum omnes, cuiuscunq; etiam sint ordinis, examussum tenere, atq; tenacissime gremio memoriae complecti, vitaq; & factis exprimere studiosè debent: tum verò praeter ceteros illi potissimum, qui sunt cum imperio, & clavum in

(a)

Aristot. 2. Rhet.

c. 16. Auson. in

Ludô 7. sap. Plu-

tarch. in Conviv.

Diog. Laert. in

vitâ Pythag. D.

Hieron. ep. 8. ad

Demetriad. tom.

1. p. 30 b. Alphae

us Mitylen. an-

tholog. lib. 1. c. 12.

Cl. Alex. Strom.

1. p. 120. πάλιν

αὐτὸν Χίλωνι τῷ

Λακεδαιμονίῳ

ἀναφέρει τὸ

Μηδὲν ἄγαν.

Στρατῶν δὲ ἐν

τῷ Πειεῦσημά-

των, Στρατοδῆ-

μῳ τῷ Τεγεά-

τῆ περὶ ἀπεί-

τὸ ἀπόφθεγμα.

Δίδυμος δὲ Σό-

λωνι αὐτὸ ἀνα-

τίθησεν. Vide &

Strom. 5. p. 242.

lin. ult. Plin. lib.

Reip. 35. c. 10. Terent.

ναυὶ and. 1. 1. alibi.

(b) navi tenent ac torquent, & quorū in manu leges & jura sum-
2. Metamorph. mus ac providentissimus rerum arbiter posuit, in succum san-
v. 136. & lib. 8. guinemq; convertant. Extrema enim arripere, extra orbitam
v. 283. Seneca ferri, & metas Justitia legesq; migrare, adeo ipsis in proclivi
Oedipov. 893. & est, impetuosā violentaq; adfectuum procellā abreptis, quā
Herc. Oet. v. 675. agnorum gregem, quō velit ducere, facile est verveci sectario.
Quod ubicunq; fieri amat, ibi valentior imbecillem opprimit
acerbè, pauperem opulentior ad incitas redigit nequiter, po-
tentior inferiorem calcibus obterit pro. ervè.

Pisces sic sèpè n. inutos

Magnus comest, sic aves enecat accipiter. :
ait rectè Varro. Quā de causā gemulis misellorum quærelis
calum & astra pulsantur, ut vindicem malorum omnium
vindex acerrimus oculum intendat, finemq; det opressionibus
& catastrophē auspiciatissimam. Immo si per externam
violentiā nonnullis exprimaturs anima, lucisq; hujus usura
eripiatur; antequam extremum exhalant atq; effundunt spi-
ritum, suos istos Phalarides, Caucasō abruptiores,

Ovid. I. Trist. 7.

Et quis sunt silicis circum præcordia venæ,
Et rigidum ferri semina pectus habet,
ad censorium illud & tremendum Christi, incorrupti Judicis
terrarum-orbis universi, tribunal, ad reddendam nefandi sui
facinoris rationem, evocare in more positum habent. Quō de
argumentō dum in vestro, Patres humanissimi, confessu am-
plissimō, pro virium mearum modulō verba facio; queso vos,
vestrā me aliquantulum audiendi judicādiq; benignitate sub-
levetis. Nihil de me spondebo prolixius, ne usu mihi veniat,
quod multis accidit, qui, malè in itā subductāq; facultatum
suarum ratiunculā, vix mediocria præstare possunt, cum in-
gentia facile polliceantur. Imitabor potiùs Indum illum sagit-
tarium, de quō percrebuerat fama, sagittas ab eō tantā dirigi
peritiā, uti vel per annulum transirent. Fortè vir hic ad A-
lexandrum captivus est perductus, eā tempestate, quā is Impe-

rator adversus eas gentes proferebat imperium. Quumq; ho-
minis gloriam inaudisset, ostentari, se presente, artem opta-
vit. Renuit ille. Indignatus Alexander rari eum jussit atq;
interimi. Dum verò ad supplicium duceretur, conversus ad
militēs: Ego, inquit, per multos dies artem, sagittas
excutiendi, desieram, nec minimum quidem in eò
exercebar: proinde veritus, ne ob infuetudinem
votò exciderem, recusavi quod injunxerat Impera-
tor. Ita ego sublatum hoc dicendi onus, quod nec abicere sine
flagitiò, nec deponere sine turpitudine licet, perferre pro viri-
li enitar, licet opinioni de me vestra in omnibus satisfacere,
viam non sit mearum; & singulari humanitatis vestrae fre-
tus prothymia, vincam naturam meam à dicendo timiditate
quadam nativâ refugientem; & multò confidentius rem ag-
grediar, quàm pudor hic meus polliceri mihi potuisset; præser-
tim cum res tractanda dignissima vestris auribus, & ad di-
cendum uberrima, latissimam reddat orationem, linguamq;
dicentis jam nunc mirâ suavitate perfundat.

ATq; ut ex hoc portu anchoram solvens, pansis linteis vela
ventis permittam; Neminem esse navis tam obesa, & ob-
tusum adeò cor gestare atq; in tantâ rerum versari ignoratione
censeo, quem lateat, multiplices variasq; esse ac fuisse rationes,
adeòq; à quamplurimis fraude circumretitis injuriaq; circum-
ventis, crebriter usurpatas, innocentiam in clarissimâ atq;
micantissimâ perspiciendam luce omnibusq; arbitrariam
proponendi. Cum enim plerumq; misera & calamitates ma-
teriam loquendi suppeditent, & miseris reddant loquaces, &
tantò quidem magis, quantò se viùs penas acuunt odiumq;
tyranni, & vehementius novercantis Fortuna turbo irruit
ac tumultuatur: quis, nisi plavè sit mentis emotæ, & extra
omnem rectæ rationis liram feratur totoq;, quod in proverbio
est, circò fallatur, vitio vertet homini, qui præter fas omne &

P. Matth. hist.
Henrici 1 V.

Plut. & Cal.
Rhodig. lib. 23.
c. 14. Lips. mo-
nit. Polit. 2. c. 9.
Matth. Steph. de
jurisdict. lib. 2.
parte 1. cap. 1.
memb. 2. n. 205.
Erasus. lib. 4. a-
pophtheg. p. 260.
& lib. 8. p. 697
Greg. Heimburg.
in paralipom. rer.
memorab. p. 314.
cujus ibidem lege
apologiam.

equum concenturiatis circumferbitur dolis, calumniarum
machinis violente concutitur aut quasi cuniculis callide sub-
vertitur bonisq; evertitur, si liberius paullo sibi frena laxet
suoq; adversario penetrabilem invitiabilis Justitia arietem
intorqueat, calumnia techas elidat, fraudumq; argutos la-
queos rumpat aut disiciat, mendaciq; nebulas ac nubes liqui-
do veritatis radiò & candore dissipare aut prastinguere eni-
tatur, & ita causa sua bonitatem dispalare? Causam dicebat
Machetas quidam apud Philippum Macedonem, Magni pa-
trem, qui, cum parum intenderet eis, qua dicerentur, dormi-
taretq; interim, mox adversus Machetam pronunciauit. At
ille rei indignitate permotus, & Macedoniam ac militari liber-
tate, Appello, inquit. Tum Philippus miratus & iratus,
Tu à rege? & ad quem, obsecro te? Et Machetas: At
ipsum te, inquit, sed vigilantem & attentum: Sive, ut
alij efferunt, Ad Philippum Sobrium. Sed sive incuria,
sive violentia regi objecta; excussit utramq;, & re propius
probiusq; pensiculatâ, injuriam Macheta factam agnovit, &
vindicauit. Quomodo? salvo tamen priore decretò: injun-
ctam Macheta multam ipse exsolvit & litis estimationem à
se dependit. Bone Philippe, rose aut lilia sepulcrum tuum or-
nent, qui decisionem tuam legibus & juri contrariam noluisse
ullâ obscurare interpretatione, aut argutiâ fenestram sive
ostium pandere ad iniquitatem, aut etiam latebram errori &
facto colorem querere ac dare? Secus quàm vaser iste & ver-
sabilis ingenij caussidicus, qui lites serere & satas producere atq;
alere etiam in liquidò jure poterat. Quem cum Mediolanen-
sum Dux Galeacius ad se accitum sic adfaretur: Debeo pi-
stori meo centum aureos, non lubet solvere: tu ec-
quid tueri me in jure & rem protollere potes? An-
nuit iste largiter, & Principi promptè se dedit: sed ille ei ma-
lum. Nam fraudis sic confessum, verbis prius increpitum, la-
queò

quod publicè necari iussit. Secus etiam quàm Bartholus,
 maxima vir auctoritatis, & quem scientia legalis armarium
 nuncupant, qui cum Bononia de Constantini donatione qua-
 reret, atq; Doctorum percenseret opiniones, suam explicaturus *In prafat. Digest.*
 sententiam, Videte, inquit, Auditores; nos sumus in
 terris Ecclesiae; & ideo dico, quod illa donatio valuit.
 Reperiuntur numerò non pauci, qui suam innocentiam & cau-
 sam interposità juramenti religione adserunt & tuentur. Un-
 de quidem in Epistolà ad Hebraeos, πύσις ἀντιλογίας πέρας ἐστὶν
 ἡ βεβαίωσις ὁ ὄρκος, omnis controversiae finis est, si acce-
 dit iurandi confirmatio. Et latebram itaq; perjurio *Plut. & Amil.*
 quaerivit Lyfander rex Spartanorum, cuius in ore frequens *Prob. in ejus vit.*
 ista vox: ὅτι τὸς μὲν παῖδας ἀσφαγὰλοις καὶ σφαίραις ἐξαπαλᾶν *Dion Prus. περὶ*
 δεῖ, τὸς δὲ ἀνδρας ὄρκοις καὶ χημᾶσιν; sicut pueri taxillis & pilis *ἀπιστίας.*
 circumveniuntur, ita viros oportere falli iurejurando & lar- *P. Greg. de Rep.*
 gitionibus. Porro Hieronymus Blancas, priscis illis tempori- *7. c. 17. n. 3 & in*
 bus, Candentis ferri iudicium, ad dirimendas ferè omnes *lib. 4. Synt. ars.*
 iudiciarias controversias, magno fuisse in usu refert; quò per- *mirab. c. 59.*
 quàm breviter quibuscunq; causis atq; litibus finis constitue- *In comment. re-*
 batur. Cujus rei memorabile exemplum diligentissimus scri- *vũ Aragon. tom.*
 ptor Albertus Cranezius posteritati consignatum reliquit. *3. rer. Hispan. p.*
 Otto III. Imp. Rom. conjugem habebat Mariam, filiam re- *638.*
 gis Aragonum, feminam sibi non satis, ut ferunt, temperan- *Lib. 4. Saxon. c.*
 tem. Ea Comitem Mutinensem in amorem sui pellicere cona- *26. Osiand. hist.*
 ta, postquam libidini reluctari sua vidit, versa in furorem & *Eccles. cent. X.*
 ira æstrò percita, crimen, quod conceperat, vertit in innoxium, *lib. 3. c. 3. Sigon.*
 atq; se ab illò de stuprò tentatam apud Ottonem insimulavit. *lib. 7. Pezel. in*
 Facile Caesar credidit (ut sunt mariti in zelotypiam proclivi) *Mellific. hist. par-*
 iussitq; mox vinciri accusatum, & gladiò cedi. Ejus rei admo- *te 2. p. 162. Matt.*
 nitus Comes, totam, ut erat, conjugi suæ, mulieri prudendissi- *steph. de juris-*
 ma, patefecit: Se citius milles moriturum, quàm tan- *dict. lib. 2. parte*
 tum Imperatoris dedecus palàm facturum; proinde *1. c. 5. n. II.*
 ipsam

ipsam precibus omnibus obtestari, ut forti atq; im-
 perterritò animò apud eum mortui innocentiam
 sui purgaret. *Neg, ita multò post Comes irati & crudelis*
Imperatoris judiciò condemnatus penas capite dedit. Caput
viri conjux rapit & amplectitur, nemine obluẽtante, quòd
justò dolore torqueretur. Conventu inde populis ad Roncalias
institutò, quò die ius viduis dicebatur; mulier processit atq;
ex lege Imperatorem ipsum, pro tribunali sedentem, ad suppli-
cium, quòd maritum suum (projectò in medium capite) in-
justè necasset, postulavit. Quà voce audità mirabundus Otto:
 At tu quò pactò, inquit, viri tui innocentiam proba-
 bis? Cui illa: Candenti laminà, respondit. atq; mox, in-
 spectantibus omnibus, ferrum ignitum, jussu Ottonis allatum,
 sine ullà offensione prehendit: Quàm, inquiens, ego immunis
 sum ab igne, tam erat maritus à crimine, quod imputabatur.
 Eà re Otto confusus, se quidem pœnà dignum esse dicere, ve-
 rùm ad eam subeundam spacium postulare. Tum mulier, tri-
 bus vadimonijs dilatis, Atqui ego, ait, suppliciò Reginae
 contenta sum, cujus nefarià calumnià maritus est
 meus oppressus. *Quid verò hìc Otto? muliere collaudatà,*
Reginam igne cremari jussit; mulierem verò, propter dilata
sibi vadimonia, quatuor in Etrurià castris donavit. Adeò vi-
delicet impossibile est, providentia divina fatum, quae non
minus consilia hominum, quàm torrens calculos fluviorum,
 P. Matth. lib. 1. *versat atq; obruit, quoad rerum nostrarum statum & disposi-*
 hist. Henrici IV. *tionem effugere! Illa in hominum conscientias, ceu in librum*
apertum, inspicit; ejusq; oculus omnituens, & undiq; justitia
flammis splendens, lumen sui spiritus in profundum cogitatio-
num eorum immittit, eisq; justitia severitatem minitatur,
nisi omnes voluntates ad nominis sui gloriam & aliorum sa-
lutem referant. Ex eàdem, veluti centro, omnes humana fe-
licitatis progrediuntur linea. Huic accepta est uni ferenda ex
 immi-

imminentium periculorum hiatu aut barathrò liberatio. Hæc
innocentiam velut egide aut scutò solidissimò & planè impene-
trabili tuetur: hæc male-textas calumniarum telas dissipat;
hæc invidorum, qui, velut tauri furiosi, septum equitatis, quæ
justitiæ mater est, transiliunt, impetuositatem ac rabiem co-
hercet atq; reprimit; hæc virtutis ingenuitatem ad lucida te-
la diei, ut loquar cum poeta, producit. Quod si cui fortè dubi-
um est, prodeat in medium Henricus, cognomento Ferreus,
Comes Holsariæ. Qui, cum Eduardo III. Regi Angliæ,
cum ob reliquas virtutes egregias, tum ob fortitudinem im-
primis esset gratus; ussit hoc Anglorum, alioqui invidæ gen-
tis, oculos, & consilium ejus perdendi seperunt: absenteq; Re-
ge, Regina suggesterunt: Saxonem hunc Teutonicum,
quem Rex multis prætulit nobilibus Anglicis, ve-
rè nobilem non esse, tam longè servientem; cujus rei
periculum vel in leone fieri posse, quem naturâ ajūt
internoscere nobilem sanguinem à degeneri. Regina
itaq; permissu leo noctu laxatur, ut Henricum antelucano tē-
pore auras captare & intra arcem obambulando scrutari por-
tarum claustra solitum, aggrediatur. Henricus de more semi-
nudus balthcum cum gladiò collo appenderat, descendensq; in
gradibus, cum nihil timeret, obvium habuit leonem rugien-
tem frementemq; cui interritus: Quiesce, inquit, quies-
ce canis ferox. Ad quam vocem leo pedibus ejus prosterni-
tur, quem manu prehensum duxit in caveam. Feruntq; eun-
dem aliquando stantem ad leonis cancellos, Anglis, qui unà ad-
stiterant, dixisse: Si quis inter vos est nobilis, imitetur
factum meum. Et cum dictò ingressus ferociori ex omnibus
leoni crinale, suo capiti detractum, imposuit & exivit nihil
respectans. Stupuit leo immobilis. Tum conversus ad Anglos:
Si quis, inquit, confidit stemmati suo, referat crinale,

B

quod

Alb. Crantz. Sax-
xon. lib. 9. c. 24.
& ex eodem Ge-
org. Ciegler. de
conserv. verà be-
atitud. c. 5.

quod intuli. Illi rubore perfusi, abierunt. Ita nimirum
ubiq; gentium & locorum vivitur!

Dom. Baud. lib. 3.
mon. civil. sap.

Invidia magnis addita est virtutibus,
Ut umbra luci, fumus ut flammæ comes,
Qui sub flagranti Solis æstu plurimus
Vias capeffit, decolori tingitur
Ferrugine ora: sic honesti quos decus
Illustrat, hosce livor infuscatur malis.

Rudolf. Boterèus
lib. 9. hist. p. 330.
& 560. Reci-
tatq; exemplum
Crantz. lib. 5.
Saxon. c. 4. &
Schafnaburg. in
Annal. p. 478.

Singularium quoq; certaminum & vicem nugnandi fu-
ror ita antiquitus invaluit, ut alter alteri Martis iudicanti-
um diceret, atq; etiam ferrò suam probare innocentiam Flami-
des cogerentur, quemadmodum Archiepiscopus Bituricensis
coram Guntrano

Ibycus ut periit, index fuit altivolans grus.

Opera me precium arbitror facturum, si alium hic modum
innocentia demonstranda ex L. Marinae Siculò producam?
de garrul. cui quantum tribuendum sit, vestri. Auditores, arbitrij esto

Lib. 5. de rebus atq; estimij. Vir quidam probus & uxor eius (verba sunt hi-
Hispan. tom. I. storici) optima mulier cum filio, adolescentulo magna probita-
pag. 349. Simi- tis, ad sanctum Jacobum Compostellam proficiscentes, in anti-
le exemplum ex- quissimam civitatem, quam Sancti Dominici Calciatensis
tat apud Lipsiũ vulgus appellat, itineris labore defessi ingrediuntur, & qui-
in D. virgine Hal- escendi gratiã restiterunt in domo cuiusdam, qui adultam fe-
lensi c. 22. & 6. liam habebat. Quæ cum adolescentem pulchrâ facie vidisset,
31. Sed fides sit pe- ejus amore capta est. Cumq; juvenis ab eâ requisitus atq; ve-
nes auctore, Vi- xatus, ejus voto repugnasset, amorem convertit in odium, &
de tamen de hoc xatus, ejus voto repugnasset, amorem convertit in odium, &
Marinae miracu. ei nocere cupiens, tempore, quo discedere volebant, ejus cucullo
lò, Frid. Tileman. crateram sui patris clam reposuit. Cumq; peregrini mane dis-
in discursu Philo- cessissent, exclamavit puella coram parentibus, crateram sibi
log. p. 153. fuisse subreptam. Quod audiens Prætor, satellites confestim
misit, ut peregrinos reducerent. Qui cum venissent, puella,
sui conscia sceleris, accessit ad juvenem, & crateram eruit e
cucullo

eucullō. Quapropter compertō delictō, juvenis in campum
productus, iniquā sententiā & sine culpā, laqueo suspensus est;
miseriq; parentes, cum filium deplorassent, postea discedentes
Compostellam pervenerunt: ubi solutis votis & Deo gratias
agentes, subinde redeūtes ad locum pervenerunt, ubi filius erat
suspensus; & mater, multis perfusa lacrimis, ad filium acces-
sit, multum dissuadente maritō. Cum filium suspiceret, dixit
ei filius, Mater mea noli flere super me; ego enim vi-
vus sum: quoniam virgo Dei genitrix & sanctus Ja-
cobus me iuvinent & servant incolumem. Vade ca-
rissima mater ad iudicem, qui me falsō condemna-
vit, & dic ei, vivere me propter innocentiam meam,
ut me liberari jubeat tibiq; restituat. Properat sollicita
mater, & prae gaudiō nimio flens uberiūs, praetorem conve-
nit in mensā sedentem, qui gallum & gallinam assos scindere
volebat, Praetor, inquit, filius meus vivit, jube solvi ob-
secro! Quod cum audisset Praetor, existimans eam, quod di-
cebat, propter amorem maternum somniasse, respondit subri-
dens, Quid hoc est bona mulier? ne fallaris. Sic enim
vivit filius tuus, ut vivunt hae aves. Et vix haec dixerat,
cum gallus & gallina saltaverunt in mensā, statimq; gallus
cantavit. Quod cum Praetor vidisset, attonitus continuo egre-
ditur, vocat sacerdotes, & cives, proficiscunturq; ad juvenem
suspensum, & invenerunt incolumem valdeq; letantem, &
parentibus restituunt, domumq; reversi gallum capiunt & gal-
linam, & in Ecclesiam transferunt magna solennitate. Quae
ibi clausae, res admirabiles & Dei potentiam testificantes obser-
vantur, ubi septennio vivunt. Hunc enim terminum Deus
illis instituit; & in fine septennij, antequam moriantur, pul-
lum relinquunt & pullam sui coloris & magnitudinis; & hoc
fit in Ecclesiā quolibet septennio. Magna quoq; admirationis
est, quod omnes per hanc urbem transeuntes peregrini, qui
sunt

sunt innumerabiles, galli hujus & gallina plumam capiunt,
 & nunquam illis pluma deficiunt. Quod hic aliud subjiciam,
 non est ad manum, praterquam illa B. Hieronymi aureola
 verba: Si condemnatus fueris, sit sanguis tuus inno-
 cens: & clamabit ad Dominum. Sunt haec, Auditores
 lectissimi, media quidem luculentissima, quibus evidenter atq;
 adeo ad oculū fuit invidta innocentia nonnullorū demonstra-
 ta, & qua ut plurimum strophis implicatur atq; in altissimum,
 Democriti verbō, puteum demergitur, veritas evicta: Sed
 de his non agitur jam potissimum; meritoq; extra oleas va-
 gari atq; τὰ ἐξ τὸ μέλος, quod ajunt, ferri dicendus essem, si diu-
 tius hoc ē mustaceō laureolam quærere, majoremq; exempliorū
 congeriem sive farraginem cogere insisterem. Illud verō mei
 nunc est instituti, verbis exsequi atq; ostendere: Nemini non
 esse licitum, injuriā inferentes ad Dei tribunal citare aut eisdē
 laese innocentiae vindictam minari. Quod ipsum sanē di-
 gnū taxatione in civilibus, ut loquuntur Ictorum schola;
 sed in criminalibus hujusmodi provocationem ab hoc saeculo
 ad alterum quasi receptam fuisse à DEO, admirabili exemplo-
 rum copiā potest citra ullum comprobari laborem. Evocan-
 tur autem quidam ad supremum Dei, severissimi & justissimi
 judicis, tribunal, à seipsis, conscientiae stimulis agitati & ada-
 cti, ac velut Furiarum tedis ardentibus perterriti. Citetur
 testis Jacobus Faber Stapulensis, theologus Sorbonicus.
 Leodius. Johan. Ad eum quadam die misit Margaretha Valesia, Navarreo-
 rum regina, Francisci Galliarum regis soror, & velle se cum eō
 prandere dixit, convocatis aliquot doctis, quorum confabula-
 tionibus mirè oblectabatur. Inter prandendum autem cepit
 Faber vehementer contristari, & subinde lacrimari. Eorum
 causam dicere cum rogaretur, accusareturq; à Regina, quod
 pransum apud se venisset, ut lata fieret; ipse verò tristaretur.
 Tandem inquit: Et quī possem, ô Regina serenissima,
 esse

D. Hieron. super
 Psal. 93.

Parthen. Litig.
 lib. 1. c. 1. n. 38.
 & seq.

Hubert. Thomas
 Leodius. Johan.
 Gualther chron.
 polit. parte 1. p.
 1332.

esse lætus aut alios exhilarare, omnium, quos terra
sustinet, sceleratissimus? Et quod tantum admisisse
potuisti scelus, ait illa, Jacobe, qui visus es semper ab
ineunte ætate sanctissimè vixisse? Quomodo ego,
inquiabat ille, ante summum Dei tribunal consistere
potero, qui sanctum filij sui Jesu Christi Evangelium
purè & sincerè multos docui, qui doctrinam meam
secuti mille tormenta & mortem ipsam constanter
pertulerunt; ego vero malè constans doctor effugi;
& cum tanta & tam provectæ ætatis jam vixissem sa-
tis superq;, neq; mortem illà reformidare, imò per-
cupisse debuissem, clanculum me subduxi, & Dei
mei præceptum turpiter deserui. Ad quæ cum Regina,
ut erat eloquentissima, multa disseruisset, rationibus & exem-
plis docuisset, multis bonis & sanctis viris idem obtigisse; neq;
desperandum de Dei misericordiâ & bonitate unquam. Cum-
que in hanc sententiam, qui adsidebant, pleraq; adderent, con-
fortatus tandem inquit: Ergo nihil restat, nisi ut hinc ad
Deum migrem; neq; ultrà differendum sentio, quia
à Deo me vocari intelligo. Conditoq; mox testamentò,
Opus habeo, dixit, ô Regina, quiete aliquâ; estote læ-
ti interim & valete. Et cum dictò in lectum proximum de-
clinavit. & cum detineri illum somno putarent, jam ecce!
Parca vivorum numero expunctū mortuis adscripserat. Hoc
videlicet est, quod Ægyptij sacerdotes crebris usurpare sermo-
nibus solebant: Alius de aliò judicat dies, supremus Franc. Patrit. de
autem de omnibus. Et statuta Dei, jura sunt; quæ nullis regno l. 9. tit. 12.
elidi & enervari queunt aufugijs, nec ratione ullâ diffringi
aut diffindi. Amplius. Nonnulli quoq; amicis vadimonium
apud superos obeundum denunciant; quemadmodum Anto-
nius Bonfinis rei hujus testis est locupletissimus. Cum enim Bonfin. rer. Un-
Johannes Corvinus, fulmen illud belli & Martis pullus, gar. dec. 3. lib. 8.
qui

qui Turcarum terror & quasi malleus fuit, longò intolerabiliq; belli labore defatigatus, in astuantissimam febrem incidisset, eiq; Job. Capistranus adesset, nullaq; arte medicâ servitia febris emitteret, sed potius medicorum operam eluderet; cum ceteris vale-dixisset, Tu quoq; Capistrane, inquit, vale! & quando sub eodem Imperatore meruimus, ad accipiēda mecum stipendia properato. Ille, Corvino defuncto, in languorem subinde corporis incidit, quem ex illius lethi dolore contraxerat, elusis n. medicorum adminiculis, paucis post diebus natura debitum persolvit.

Tandem verò, ne cancellis nimium suis sese efferat oratio, cursum, unde abiimus, instituamus. Qui lautitias ventū gustanda quaedam emsuriētib; porrigere consueverunt, quòd illecti suavitate plus numorum impendant: Sic ego dictorum à γὰρ γέυμα τὴν ὄνην καλεῖ. illiciis hoc opinor effecisse me, ut progredientem sitis libenter audituri. Offert autem mihi sese & occurrit nunc tandem vel myrmecia & numerus innumerus eorum, qui iniquis & improbis damnati sententiis alios ad supremum illud, & ut ita loqui liceat, pratorium tribunal evocaverunt. Exempla ex In Annal p. 466. magnâ copiâ, cum dilectū quodam, dabo. Narrat Lambertus Lips. lib. 2. mon. Schafnaburgensis, Burchardum Episcopum Halberstadt. polit. c. XI. diensem iniquam diu litem cum Mèghenerio Abbate Math. Steph. Herveldensi fovisse, super decimis Saxonie, quas Episcopus lib. 2. de jurisd. monachis ereptum, sibi vindicatum manu magis, quàm jure parte 1. cap. 1. ibat. Neg. spes aut ratio erat valenti adversario resistendi: cum memb. 2. n. 190. Abbas, paucis ante mortem diebus, Comitem Palatinum Fridericum ad se vocat, & extrema hæc mandata ferre Antistite Aventin. lib. 4. annal. Bojor, P. rogat; Se quidem lite & viribus imparem, lege meliorem, causâ cadere & cedere; atq; etiam vitâ cedere Greg. de appellat. lib. 3. c. 7. re. Deo tamen vires ad tuendam æquitatem non defuturas, ad quem appellaret. Proinde parati ambo essent, ut intra paucos dies causâ ad tribunal æquifsimi

fimi iudicis Dei dicerent: victurum ibi esse, non qui plus posset, sed cuius causa justior esset. *Neg. multò post Abbas ipse febricitavit; statimq. Antistes, cum equum conscendere vellet, ut fulmine ictus, corruit: desijt in vocibus, Abripi se ad divinum Tribunal, & pro invasibilibus rebus alienis rationem exigi. Quis hic cum gentium Doctore, tubâ Evangelij, sanctarumq. armariò literarum, Paulo Apostolò non illam erumpat in vocem? ὡς ἀνεξετάστου τὰ κείμενα θεῶ; οἱ ἰὰμ ἰμπερσκατάβηλα σὺντ ἰδία θεοῦ!* *juicia Dei latentia quidem, obscura, arcana, ignota sunt, non violenta, iniqua, injusta, tyrannica: quæ mirari, non rimari; venerari, non scrutari; vereri, non insectari nos oportet. Ut papilio, & minuta quaedam animalcula, vesperè lucernæ lumen idemtidem circumvolitant, donec amburantur: Sic humana mens curiosè circa arcanam illam celestis Justitiæ flammam lasciviens liquefit. Et cum omnia fecerit, non evolvit se suis tenebris, nec ad consilia illa & consulta verè Tacita pertinet aut decreta. Geminum verò germanum est superiori, quod apud Olavum Magnum legimus. Erat apud Westrogothos vir eximius & illustis, Johannes Turfon nomine, pater Turfonis Jenson, Equitis aurati & supremi iudicis; qui severius quàm æquius iussit quendam regnicolam capite plecti: qui genibus innixus, gladioq. iamjam truncandus, eidem domino dixit! En morior injustè iudicatus. Te autem voco hac horâ ante tribunal Dei, ut respondeas, cur me innocentem morti condemnes. Moxq. sublimis ille vir, homine sub gladio vel securi (utroq. enim ferrò plectuntur Aquilonares) cadente, etiam ipse corruit ab equò, socius factus ante tribunal cali, qui temerè & iniquè iudicavit in terrâ: tam subitâ morte percussus, qui virum innocentissimum trucidare præcepit. Meritò itaq. Catoni dictum: Res divinas multum habere*

Rom. 11. 13.

Olaus M. lib. 14. c. 20.

Olaus ibid. habere caliginis. Interim quisq; bonus iudex cogitet, moriendum potius esse, quam alicui, prater justitiam ob odium vel utilitatem, inferre mortem aut violentiam irrogare, vel calumniatores legum admittere; qui non minus, quam pestimi medici, homines mortificantes, evertunt causas innocentium.

Joh. Mariana lib. 16. de rebus Hispan. cap. XI. pag. 653. Roderic. Sant. hist. Hispã. parte 4. c. 9. pag. 202. Lips. ibid. Matth. Steph. lo. cõ dictõ. P. Greg. I. de appellat. 3. n. 10. Zvvinger. in theatro vol. 5. lib. 4. p. 135 4. Horat. Calvaca. de brach. reg. p. 5. n. 250.

Ferdinandus etiam IV. Hispaniæ Rex, nominari hoc in loco meretur. Is bellõ & pace bonus habebatur, sed in iudicando princeps aut rigidus, & ad severitatem inclinare videbatur. Fuit, ut fratres Carvajalij, Petrus & Johannes, suspecti essent in occultâ cade Benavidij, primarij viri n. or nobiles. Cedis auctor cognosci non poterat; suspicionibus multi exagitati: hi oppressi, neq; iudicio convicti, neq; crimen sanè, vel in vinculis, fassi; quæ maxima iudiciorum labes est. Rex, ut erat intractabilis, cum recens injuria provocabat, neq; irã regi valens, duci eos jubet, & de vicinã rupe precipites dari. Rapti ad supplicium, Divum hominumq; fidem testati, se innocentes mori; & quoniam regiæ aures obturatae essent, ad Deum æquissimum Judicem provocare, Regiq; diem dicere, ex eõ die, trigesimum. Eæ voces in presenti pro vanis habitæ, casu fortasse, esto; at mirabili certè eventu confirmatae sunt. Rex nullã periculã curã Alcaudetem in castra abiit. Ibi morbõ tentatus gravissimõ, Giennium sese retulit: quõ tempore de oppidõ dedendõ à Mauris mentio erat illata. Vis morbi indies augebatur. Rex curis gravioribus impari valetudine, letus tamen nunciõ oppidi capti, novæ irruptionis faciendæ consilia explicabat: cum die Jovis, VII. idus Septembris, à prandiõ se somno dans, in stratõ exanimatus repertus est, in ipsõ ætatis flore, annos natus XXIV. menses septem. Multi divini Numinis vim, cujus iudicia abyssus multa, interpretabantur; quod à cade patratã, magnõ omnium miraculõ, diem trigesimum præcisè numerarent. Dies me deficiet antè, quam exempla

exempla rei hujus nobiliora saltem & insigniora percensuero.

Silentij velariis involvendi Templarij sunt; quos cum Vien- Campofulg. lib. 1.
na in Cōciliō CLEMENS V. Pontifex Maximus, damnasset, Ioachim, Stephā.
& in sodales ferro atq; igne passim vel animadverisset, vel de iurisdic. Ec-
(ut alij) servisset: à pluribus eorum citatus ad Tribunal supe- cles. c. 10. n. 18.
rum, paullo plus annō post obiit, quasi ad vadimonium obeū- Dinoth, in Locis
dum à supremō Pratore arcessitus. Siccō pede præterire nunc commun. lib. 8.
cogor Robertum Lincolmensē, cognomine Capi- p. 579.
tonem; qui, cum Innocentij IV. Rom. Pont. avaritiam, fa- Philip. Came-
stum, tyrannem, & alia eius tetra vitia, tam vivā voce var. cent. 3. me-
quàm scriptis, improbare & reprehenderet, fuit ab eō excom- ditat. hist. c. 38.
municatus & ad curiam citatus, injusteq; damnatus, à quō ap-
pellavit ad Judicem Christum. Narratq; Castriensis, quòd, ob-
eunte Lincolmensē, audita sit vox in curiā Papæ, clamans:
Veni miser in iudicium DEI! repertusq; sit, sequenti die,
Papæ in lectō exanimis, ac livida in eō plaga, tanquam fuste
percussus esset. Quis neget divinum aut Geniale aliquid
hic intervenisse, sed supremo Numine consciscente?

Discite Justiciam moniti, & non temnere Divos!

Omitto Johannem Hussium, qui suæ apud Bohemos re- Paralipom. rer.
ligionis adsertor constantissimus, Constantiæ ustulandus ju- memorab. ad
dices suos post annos centum ad iudicium divinum evoca- Urspberg. p. 288.
vit: cujus vocationis typum Bohemi, qui cineres ejus dili- P. Matth. hist.
gentius adservabant, in numis metallicis soliti sunt exprime- Henrici IV. lib. 5
re. Nihil dico de Johanne Michaelovviciō Wisko- narrat. 4. n. 9.
vvati, multis virtutibus præstantissimo, Magni Moscovia Schlüsselburg.
Ducis Cancellario, cui parem nunquam habuit imperium conc. 6. passiona-
Moschoviticum. Hic, cum falsis insinulationibus, part. ult. Postil.
ob perfidiam, ultimo adficiendus & mactandus esset suppli- p. 464.
ciō, & se innocentem esset sciret: Testor Deum Opt. Max. Hist. Moscovit.
(inquirebat) qui solus est scrutator cordium & renum, p. 202.

C

in cujus

in cuius conspectu profiteor me esse peccatorem, sed
confido eum pro suâ divinâ clementiâ, propter san-
guinem effusum charissimi sui filij, mei misertum iri.
Testor, *Inquam*, Deum, me semper fidum & diligentē
fuisse in munere publico, mihi commissō à Magno
Duce, ut fas est: ideò à falsis istis accusatorib9 provo-
co ad Tribunal Dei, quòd injustè sum accusatus &
traductus apud Principem, atq; hæc impostura dete-
getur in extremò die iudicij. Princeps, cum stabis ad
conspectum divinæ majestatis, mea innocentia ap-
parebit: nunc verò apud te nulla ratio & æquitas lo-
cum habet, nec me à criminibus, falsò mihi imposi-
tis, licet purgare. *Et ad satellites*: Vos, ô infelices homi-
nes, cum Magnò Duce prædones estis, & omnis im-
probitatis illius administri: effunditis imèritò cruo-
rem innocentem: tyrannicè omnia agitis; per fas &
nefas ruitis in cædes mortaliū. Hæc omnia, quæ mi-
hi objiciuntur, falsissima sunt. Nihil vobis facilius
quàm tollere è mediò insontem. At DEUS aliquândo,
& veniet hora, quæ non speratur, cum vos puniet, &
pro meritis in vos graviter animadvertet.

Est Numen, quod cuncta oculis hæc arbitratur:
Est quoq; cum punit. Si non; in tempore fiet,
Credite, cum fuerint vitæ lumina adempta.

*Interim verò superi falsò quiritantibus non annuunt, &
mortales vindictæ appetentes despiciunt, ipsaq; terriculamori-
ta rident. Sed in circumfusò exemplorum oceano per angustū
alvei diverticulum huic lacuna includendo, morus si immo-
rarer diutius, nasceretur opus iliade prolixius, verbaq; mihi
citiùs hæc latera rumperent, citius lux, nox & vox deficerent.
Itaq; narrationum finis non sit, nisi reprimam. quod facio, &
dictionis*

ditionis vela complico; ne abuti videar gratiosâ vestrâ atten-
tione ac benevolentia. Sed dum jâcere anchoram paro, ut ora- Cal. Rhod. lib,
tio conquiescat; omnes illi, qui in eminenti honoris sublimita- 23. c. 16.
te & dignationis fastigiô sunt collocati, admonendi e, viden-
tur, ne χειροδίκαι sint, Hesiodi verbô, qui, Proclô interprete,
τῆ δυνάμει τὸ δίκαιον τῆ διὰ τῶν χειρῶν ὀρίσσει, manuum vi ju-
stum finiunt metiunturq̃, violentiâ adhibitâ: abstineantq̃,
â festinô & præcipiti judiciô; sibiq̃ illud Jobi in animû & me-
moriâ revocent: Crusam, quam nesciebam, diligen- Redoric. Sant.
tissimè invigilabam. Probè perpendant hoc D. Gregorij: loco suprâ dicto,
Ad ferendam mortis sententiam præcipientes esse non
debemus, nec temerè indiscussa judicare. Majora
enim crimina credenda nō sunt mox, cum audiuntur; sicut Scri-
ptura commemorat de Phitiphare, qui levibus verbis conjugis
credulus, sententiam tulit contra Josephum. Nec aliter egit ty-
rannus ille, quem Seneca commemorat, qui iratô & festinô ju- Lib. 1. de ira, c. 16.
diciô tres occidit innocentissimos milites: unum, quia rediit
de viâ sine sociô, quem dicebat ab eô interfectum. Et cum
duceretur ad suppliciû, venit socius; quē cum executor justitiæ
conspexisset, vivum duxit ad Principem. Ille verò festinus &
iratus ait ad primum: Te duci jubeo, quia damnatus es.
Secundo dixit: Te simili sententiâ damno, quia causâ
damnationis commilitoni fuisti. Tertio: Te quoq̃
occidi jubeo, quia jussus occidere, Imperatori non
paruisti. Cum Athenis rumor de Alexandri morte sparsus
esset, & Rhetores continuo profilirent & ad arma profilirent: Plut. de irâ
Phocion in concionem progressus, etiam atq̃ etiam cives suos cohib.
hortari cepit, ut quiescerent, donec aliquid certi nunciaretur.
Si enim, inquit, hodie mortuus est Alexander, & cras
& perindie mortuus erit. Quod idem de reis, qui ad
supplicia rapiendi sunt, usurpare possumus. Si quis enim hodiè
meruit

Seneca lib. 2.
de irâ, c. 23.

meruit penam, etiam cras & perendie erit in noxâ. Et pœna dilata potest exigi, sed exacta revocari non potest. Auribus non modo, sed & animis admittant consilium Niceta; qui extrinsecus esse ait insanix, eos vel objurgare, vel ut injurios laceßere, qui ad Deum confugiunt, eoq; intercessore & defensore persecutionum remedium quærunt. Animadvertistis, opinor, coortâ derepentè procellâ, defluentibusq; largis & adsiduis imbribus, torrentem aliquem, ex præruptorum præcelsi montium jugis cum ingenti strepitu & fragore, rapidè ferri, lapsus, & incitatò per aspera saxeta præcipitare furenter; tempore propemodum eòdem crescere, totum alveum implere: dein superatis disjunctisve aggeribus ac muritionibus, quibus coercebatur, vel novas sibi facere ripas, vel extra veteres diffluere: tum in finitimos agros invehere glaream exesosq; lapides, ac pro glæbis optimis sterilem arenâ: quemadmodum apud summum poëtarum montanus ille torrens, qui

Sternit agros, sternit sata læta, boumq; labores,
Præcipientesq; trahit silvas.

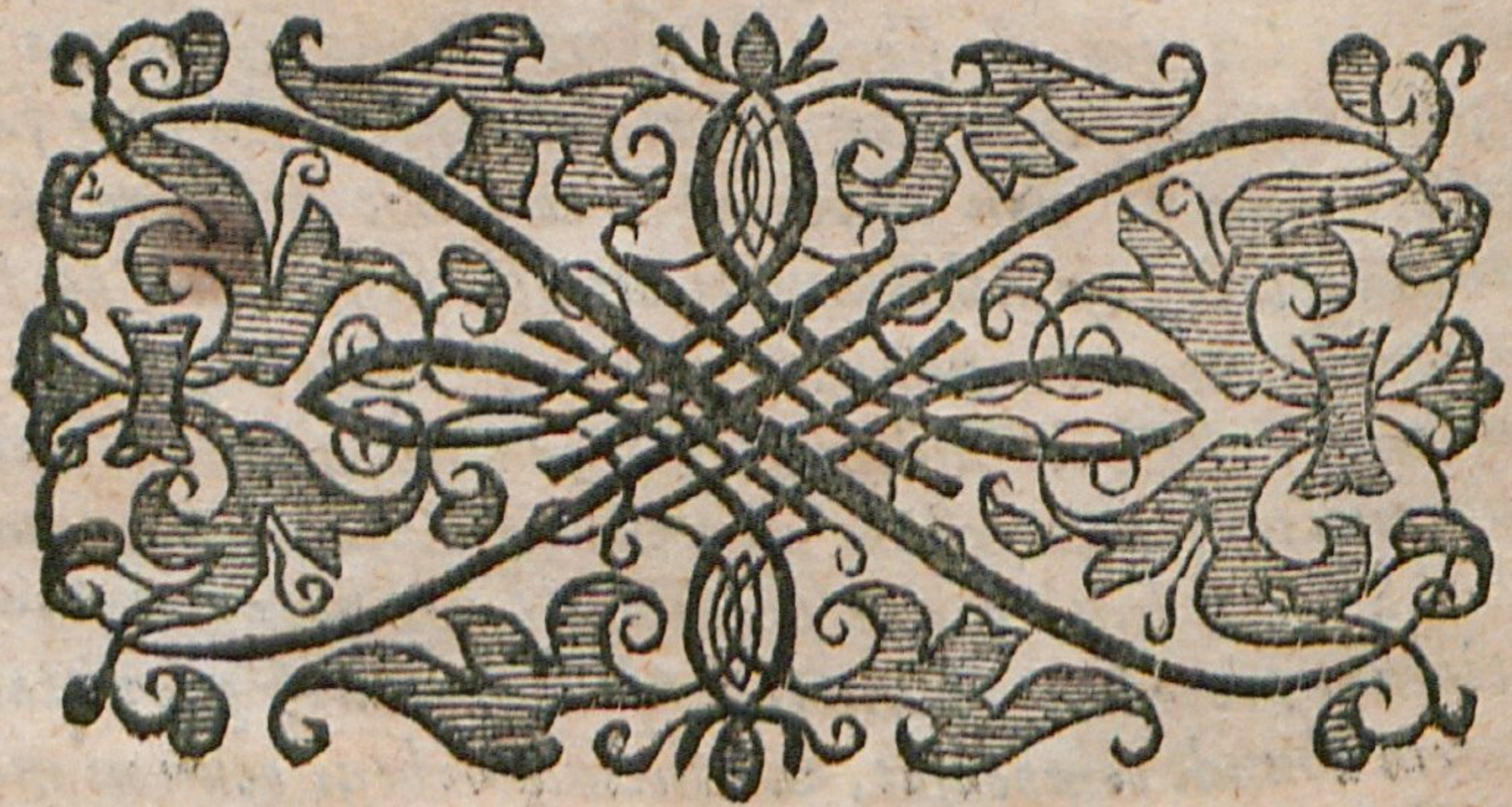
Huic planè similes esse putate, Auditores, qui dulci fortunâ quasi ebrii, & dignitatis jubare, quò radiare jubentur, effascinati, modum in secundis tenere non possunt, sed odiis & truculentia frena immoderatissimè laxant, & velut æstrò vafania perciti, in aliorum præcipientes rapiuntur ferunturq; perniciem, bonos evertunt, inferiores superciliosè despiciunt, pauperes expilant, opes alienas variis aucupiis captant, variis ad se raptant artibus & vafamentis, Justitiam violenter & nefariè opprimunt: quæ tamen omnia, non vitia sed virtutes summas, non maleficia sed optimè facta videri, omnium gestu & applausu probari, voce extolli præconiâ, literisq; depradicari, sitientissimè cupiunt: Et si quis consci-

entia

entia religione tactus vel leviter hiscat, ei bellum interneci-
 num indicunt, ei aqua & igni interdicut, illum ad laqueum
 aut lacum adigunt. Quid ergo faciendum, inquit ali-
 quis, ubi in hujusmodi cardine res volvuntur, ubi Justitia
 exulat integritas & sinceritas; ubi calumnia mendacio
 grassatur, & idtuto; ubi vires geritur, aut ubi ius vis est:
 adeo ut sanguis etiam sit profundendus & amittenda vita.
 Age, si innocentia clypeo tectus & munitus, vim aut et-
 iam gladij aciem crucisq; infame supplicium retundere,
 amoliri, & effugere nequis; DEO in solidum & unice
 rem permittit, qui aequissime de ea certissimeq; e superiori
 Tribunali cognoscet. Ille justam aliquandiu causam pre-
 mi quidem sinit, non opprimi. Ille innocentiam perspe-
 ctam habet tuam, & exporrecta conscientia candorem & in-
 tegratam, quam suo producet tempore in apricum & lucem
 clarissimam. Ille est solus, qui merita potest expendere;
 ille, qui sine ulla simulationum fucō aut cerussa, virtutem
 vitiumq; videt in vero suo vultu. Quis ei imponat,
 qui externa & interna rimatur? qui corpus videt & men-
 tem? qui linguas & fibras? aperta deniq; & operta?
 Ille sceleratorum penas non aufert sed differt; sed cum fa-
 nore solvendas: non oblivioni tradit hoc debitum, sed
 in diem reponit, & nihilominus occulto fune malos ad fi-
 nem ducit: nec ullus unquam nocens docoquet supero huic
 creditori. Et hac quidem mora, qua saepenumero inter-
 venit, non tam intervallum est pena, quam incrementum:
 DEUS enim lento gradu pedibusq; lanceis ad πավολαδεῖαν
 impiorum procedit; sed interim usura grandi & gravi tar-
 ditatem abunde compensat, vindicemq; habens oculum ma-
 gnis sceleribus magnas irrogat penas, & funestam ἐπιβδαν
 submittit: adeoq; cognatum, immo innatum, omni sceleri
 sceleris

sceleris supplicium; nec crimen quisquam in pectore concipere & gestare potest, qui non idem Nemese[m] & penas in tergō, ut suam olim crucem cruciarij, sufferre cogatur. Qui autem Justitiā exercent intemeratam, à quā Homerus, poetarum ille princeps, Reges *δυνασπόλας* appellavit, circa jus occupatos & versantes, neq[ue] cum Caligulā censent, Omnia sibi, & in omnes, licere: illos certatim velut beneficium & salutare quoddam Numen singuli adspiciunt & habent, atq[ue] eorundem in sinum tutō concredere se ac tutelam queunt: quin immō de humanā in universum societate benè merendo, ad immortalitatem sibi sternunt viam, & rectum tenent iter ad sempiternæ lucis decus compeffendum; ad quod DEUS post hanc vitam, sublatis mundani hujus theatri auleis, omnes qui homines juverint multos, vocat; ut, tanquam virens folium, in calō germinent ac perennent.

D I X I.

99 A 6908

ULB Halle 3
002 927 25X

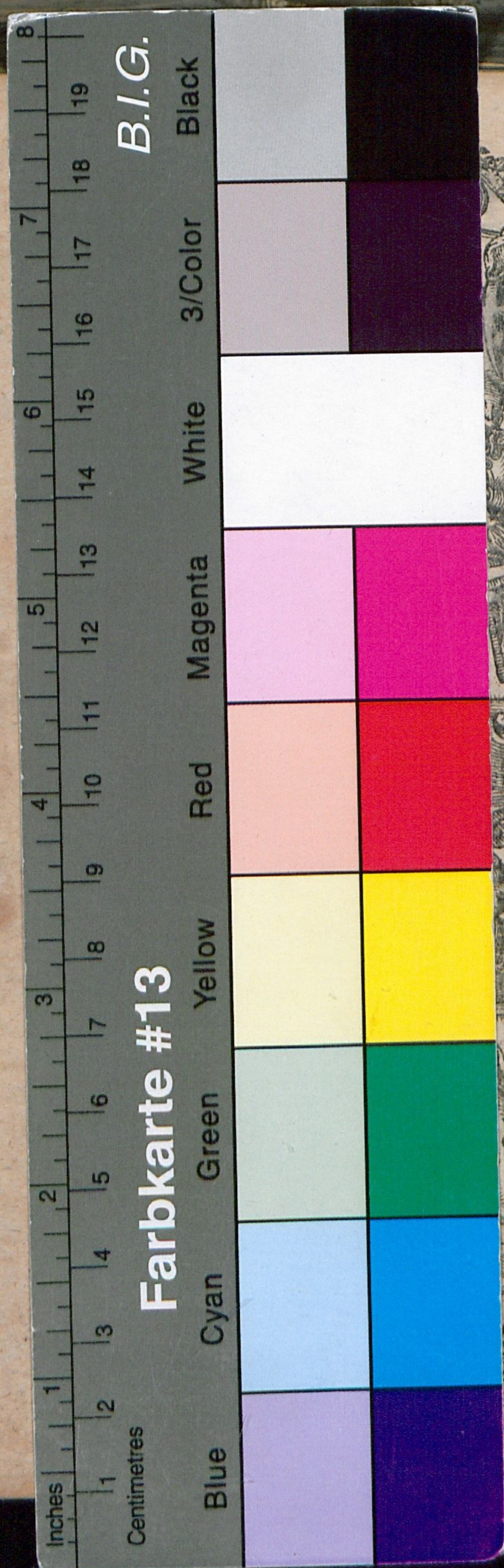

Handwritten initials

Retros,

VDA

12. 13

ORATIO
DE PROVO-
CATIONE AD
SUPREMUM DEI, IM-
MORTALIS ET INCOR-
RUPTI JUDICIS, TRI-
BUNAL.

FACTA & IN FREQUEN-
TI SCHOLÆ GOTHANÆ IN-
spectorum consensu habita

â
M. JOHANNÉ WEITZIO,
ejusdem Conrectore.

ERFORDIÆ
TYPIS MARTINI SPANGENBERGI.
ANNO
SVperabVnDantls gratiæ Christi Mel.

